

σημείον τῶν χειροκροτήσεων αὐ-
τὸς ὁ Δουμάς τῆς Αὐρηλίας, ὅστις
τὴν ἐπαύριον διώρισεν αὐτὴν βι-
βλιοφύλακά του.

Ἰποπεσὼν εἰς τὴν δυσμένειαν
τῆς Αὐλῆς, ἐπὶ τῆς βασιλείας
τοῦ Φιλίππου, ἐνεκα συγγραφῆς
τινος περὶ Βανδέας, κατώρθωσε
κατόπιν νὰ ἐξιλεωθῇ καὶ τὸ 1844
ἐλαβε τὸ παράσημον· ἐπέτυχεν νὰ
ἐπισύρῃ τὴν εὐνοίαν πάντων τῶν
πριγκήπων τοῦ οἴκου τῆς Αὐρη-
λίας· ἰδίᾳ δὲ τοῦ δουκὸς Μονπανσιέ.
τὸν ὁποῖον ἠκολούθησε τὸ 1846
εἰς Ἰσπανίαν, ὡς ἱστοριογράφος
τῶν γάμων του. Τότε, ἀφοῦ ὑπέ-
γραψε τὸ γαμικὸν συμβόλαιον,
διέβη εἰς τὴν Αφρικὴν, τεθέντος
εἰς τὴν διάθεσιν του δημοσίου
ἀτμοπλοίου πρὸς μέγα σκάνδαλον
τῆς ἀντιπολιτεύσεως.

Ἡθέλησε κατόπιν νὰ λάβῃ μέ-
ρος εἰς τὰ πολιτικὰ συμβάντα τοῦ
1848, ἀλλὰ δὲν γυδοκίμησε καὶ
ἀπέτυχεν ὡς ὑποψήφιος εἰς τὴν
Ἐθνικὴν Συνέλευσιν· βραδύτερον
δὲ ἐνεκα διαφόρων λόγων ἤναγ-
κάσθη ἐπὶ τινα καιρὸν νὰ κατα-
φύγῃ εἰς Βέλγιον τὸ 1852.

Ἀπλοῦς ἱππότης τοῦ λεγεῶ-
νος τῆς τιμῆς ἔφερε διάφορα ξένα
παράσημα, τὰ ὅποια πολλάκις
παρέτασεν ὅλα ὁμοῦ ἐπὶ τοῦ στή-
θους του.

Τὸ 1842 ἐνυμφεύθη τὴν δε-
σποινίδα Ἰδαν Φερρριέ, ἡθοποιὸν
τοῦ Θεάτρου τῆς Πύλης Ἀγίου
Μαρτίνου, ἧτις ἀπὸ τοῦ 1845
ἐγκατεστάθη ἐν Φλωρεντίᾳ, ὅπου
ἀπέθανε τὸν Μάρτιον τοῦ 1851).

Χρειαζέται ὁλόκληρος τόμος,
ὅπως ἀναγ. ἀφῶσιν ἐν λεπτομερείᾳ
τὰ δράματα καὶ τὰ μυθιστορήματα
τοῦ Δουμά· τὰ πλεῖστα αὐτῶν ἐ-
δημοσιεύθησαν ὡς ἐπφυλλίδες εἰς
ἐφημερίδας καὶ περιοδικὰ· ἰδιαι-
τέρας μνείας ἀξιοῦμεν τοὺς Τρεῖς
Σωματοφύλακας (1844, 8
τόμ.), Μετὰ Εἰκοσιν Ἑτη
(1845, 10 τόμ.) Ἰποκόμητα
τῆς Βραζελόνης (1847, 12
τόμ.) ἐν τῷ Λίβνι· τὸν Κό-
μητα Μοντεχρίστον (1841-
5, 12 τόμ.) ἐν τῇ Εφημερί-
δι τῶν Συζητήσεων· τὴν
Βασίλισσαν Μαργώ (1845
6 τόμ.) ἐν τῷ Τύπῳ· τὰ
τρία ταῦτα μυθιστορήματα ἀνεύ-
θασαν εἰς 200.000 φράγκων πε-
ρίπου τὰ ἐτήσια κέρδη του.

Τὰ πλεῖστα τῶν μυθιστορημά-
των καὶ τῶν δραμάτων του μετε-
φράσθησαν εἰς ἀπάσας σχεδὸν τὰς
γλώσσας.

Εὐκόλως ἐννοεῖται, ὅτι τόσον
μέγας ἀριθμὸς συγγραφῶν δὲν
ἦτο δυνατόν νὰ ἐξέλθῃ τῆς κεφα-
λῆς καὶ τῆς γραφίδος ἑνὸς μόνου
συγγραφέως· ἡ περιλάλητος δίκη
του τὸ 1847 μετὰ τῶν διευθυντῶν
τοῦ Τύπου καὶ τῆς Συνταγ-
ματικῆς κατέστησε γνωστὸν,
ὅτι ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς ἀνέλαβε
νὰ τοῖς παρέχῃ κατ' ἔτος πλείονας
τόμους παρ' ὅσους ἠδύνατο ν'
ἀντιγράψῃ εἰς τὸν αὐτὸν χρόνον
ὁ μᾶλλον ἐξησχημένος ἀντιγρα-
φεὺς· εἶχε λοιπὸν συνεργάτας,
ἀλλ' ἐχρειάσθησαν αἱ προκλήσεις
τῶν κριτικῶν καὶ δικαστικῶν ἀπο-
φάσεις, διὰ ν' ἀναγκασθῇ νὰ τοὺς
ὁμολογήσῃ. Τούτου δ' ἐνεκα πολ-
λοὶ ἐπέπεσαν κατ' αὐτοῦ, προσθέν-
τες τινες, ὅτι μετ' ἰσῆς θρασυτή-
τος ἐγύμνωσε καὶ ζῶντας καὶ τε-
θνεῶτας διακεκριμένους συγγρα-
φεῖς, Σίλλερ, Βάλτερ Σκώτ, Θιερ-
ρύ, Σατωβριάνδ, Οὐγκώ κ. λ. π.
Πλὴν μεθ' ὅσα καὶ ἂν εἶπον κατ'
αὐτοῦ ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς δὲν
ἐπαυσε, οὐδὲ θὰ παύσῃ κατὰ πάσαν
πιθανότητα νὰ ᾔναι ὁ προσφιλέ-
στατος καὶ δημοτικώτατος τῶν
γάλλων μυθιστοριογράφων, καὶ
πάνυ δικαίως.

Γεννηθεὶς ἐν Βίλλερ-Κοτιερὲ ὁ
Ἀλέξανδρος Δουμάς, ἐκεῖ ἐπεθύ-
μει καὶ νὰ καταλύσῃ τὸν βίον·
δυστυχῶς ἡ εὐχή του αὕτη δὲν
ἐξεπληρώθη· ἐτελεύτησεν εἰς Ρυγς
τὴν 6 Δεκεμβρίου 1870, σχεδὸν
ἀπαρατήρητος, καθόσον τότε ἡ
Γαλλία διεξῆγε τὸν ἀτυχῆ ἐκεῖνον
πόλεμον, ὁ ὁποῖος τὴν ἐστέρησε
δύο ὥραιας ἐπαρχίας καὶ τόσα
ἐπήγαγε δυστυχήματα ἐπὶ τοῦ ἱπ-
ποτικωτάτου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Ἑ-
θνῶν.

Υἱὸς αὐτοῦ εἶναι ὁ ἐπίσης διακε-
κριμένος καὶ γνωστὸς συγγραφεὺς,
ὁ ἀκαδημαϊκὸς Ἀλέξανδρος
Δουμάς, υἱὸς, οὕτω καλούμενος
πρὸς διάκρισιν ἀπὸ τοῦ πατρός.

Ἐν τέλει καλὸν νομίζομεν νὰ
γνωρίσωμεν τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ
«Παρθενῶνος», ὅτι μετὰ τῶν
συνεργατῶν τοῦ μεγάλου συγγρα-
φέως εὐρηται καὶ τὸ ὄνομα τοῦ
ἡμετέρου Εἰρηναίου Ἀσωπίου, ὃν

μεγάλως ἐτίμα ὁ Δουμάς, ἀπο-
καλῶν αὐτὸν φίλον του.

Ε. Σχ.

ΠΟΛΩΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

I

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

ὑπὸ τοῦ κόμητος ΛΔΟΛΦΟΥ ΚΡΟΣΝΟΒΣΚΗ

Ἡ νύξ εἶχεν ἐξαπλώσει τὸν πένθι-
μον αὐτῆς πέπλον ἐπὶ τῆς γῆς, νέφη
σκοτεινὰ συνεκρούοντο ἐπὶ τοῦ εὐ-
ρέος ἐρίζοντος, ὅστις ἤρχιζε ν' ἀνα-
παύηται ἐκ τῶν σπασμῶν, εἰς οὓς
εἶχον κρατήσει αὐτὸν κατὰ τὴν ἡ-
μέραν αἱ καυστικαὶ τοῦ ἡλίου ἀκτῖ-
νες. ἐν ᾧ ὁ ἄνεμος, πιστὸς σύντροφος
τῶν τελευταίων ἡμερῶν τοῦ Ὀκτω-
βρίου, ἐσύριζε κινῶν μετὰ σφοδρότη-
τος τὸ φύλλωμα τῶν δένδρων καὶ θά-
μνων. Πάντα ἀνεπαύοντο, μόνος ὁ ἄ-
γριος βύας ἐφαίνετο ὡσεὶ ἀγγέλλων
διὰ τοῦ πενθίμου ἁσματος τοῦ τὴν
θύελλαν, ὅτε δύο ἄνδρες ἐφιπποῖ, κε-
καλυμμένοι μετὰ πλατεῖς μανδύας, ἐξῆλ-
θον τοῦ δάσους, ἐν τῷ ὁποίῳ εἶχον
χάσει τὰ ἵχνη τοῦ δρόμου.

Ὁ πρεσβύτερος αὐτῶν ἐβάδιζεν ἐν
σιγῇ· ἦτο ἐν στολῇ, ξίφος δ' ἐκρέματο
εἰς τὸ πλευρόν του. Τὸ ὠχρὸν καὶ
αὐστηρὸν πρόσωπόν του, σκιαζόμενον
ὑπὸ μεγάλων ἰούλων καὶ πυκνοῦ μύ-
στακος, ἔφερε τὴν σφραγίδα τῶν πό-
νων καὶ μόχθων. Ὁ ἕτερος, νέος καὶ
θαλερὸς, εἶχε τὸ ἄφροντι ἐκεῖνο ἦθος
τὸ τόσον φυσικὸν εἰς τὴν εἰκοσιδιετῇ
ἡλικίαν. Ἐναλλάξ, ἐσύριζε καὶ διὰ
θωπευτικῶν λόγων ἀνεζωπύρου τὸν
δρόμον του· τὰ ζωηρά καὶ ἐξυπνα χα-
ρακτηριστικά του ἐσχιματίζον προδη-
λωτάτην ἀντίθεσιν πρὸς τὸ σκυθρωπὸν
τοῦ συντρόφου του, ὅστις ἐφαίνετο
πολλάκις πιὼν ἐκ τοῦ ποτηρίου τῆς
συμφαρᾶς.

— Οὐδεμία ψυχὴ ζῶσα! ἀνέκραξεν
ὁ πρεσβύτερος μετὰ φωνὴν τραχεῖαν· ὁ
ἀναγκασθῶμεν νὰ πλαγιάσωμεν μετ'
σκέπασμα τὸν οὐρανόν.

— Ἀδιάφορον ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς, ἀ-
πεκρίθη ὁ Ζδίσλας, διήλθομεν πλέον ἢ
ἅπαξ τὴν νύκτα οὕτως· ἀλλὰ τὰ ζῶα
μας δὲν ἔφαγον τίποτε σχεδὸν ἀπὸ τὸ
πρωτὲ καὶ σύρουσι μετὰ δυσκολίας τοὺς
πόδας των.

— Ὡ! ὦ! διέκοφεν ὁ ταγματάρχης,
ποῦ θέλεις λοιπὸν νὰ ὑπάγωμεν; Ἐ-
χάσαμεν λοιπὸν τὸν δρόμον ἐν τῇ σκο-
τίᾳ, καὶ δὲν βλέπομεν οὐδὲ μακρυνόν
φῶς, ὅπερ νὰ μᾶς δίδῃ ἐλπίδα ὅτι
ἀνθρώπινον ἔν κατοικεῖ τὴν χώραν
ταύτην. Ὡ! οἱ κύριοι πύργων εἶνε
σπάνιον εἰς τὰ περίχωρα ταῦτα.—

Με ταύτας τὰς λέξεις ἀφίππευσεν, ἀφῆκε τὸν ἵππον του νὰ ζητήσῃ τροφὴν τινὰ ἐν τῇ κιτρινίσαντι ἤδη χόρτῳ, καὶ ἐπέσεν εἰς τὴν ῥίζαν ἐνὸς δένδρου διὰ ν' ἀναπαύσῃ τὰ νευρακωμένα μέλη του. Ὁ νέος ὑπολοχαγὸς ἐστρεφέν ἀνίσχυρος πανταχόθεν, καὶ ἐφαίνετο ἀναζητῶν μὲ τοὺς ὀφθαλμούς του καταλλήλοτερον καταρπύριν διὰ τὴν νύκτα. Οἱ δύο οὗτοι στρατιωτικοὶ ἦσαν Πολωνοί, προγεγραμμένοι μετὰ τὰ συμβάντα τοῦ 1831, ἐπήγαινον δὲ ζητοῦντες ἄστυον μεταξὺ τῶν ξένων ἔθνων.—Κατὰ τὴν βραγεῖαν ταύτην ἀνάπαυσιν, φῶς ἐλαμψεν εἰς μακρὰν, καὶ ὁ Ζδίσλας ἀνεφώνησεν εὐφροσύνῳσι:—Ἰδέτε, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ οὐρανὸς ἐργεταὶ εἰς βοήθειάν μας. Ἰδέτε, ἀρχηγέ, ἐκεῖνο τὸ φῶς φωτίζει ἀναμριβόλως τὸ μεγαλοπρεπὲς γεῦμα πλουσίου τινὸς μεγιστάνος. Ἄς σπεύσωμεν νὰ φθάσωμεν πρὶν κατακλιθῇ, θὰ εὐρωμεν ἐκεῖ καλὸν κατάλυμα, ὅπου θὰ συμπερισθῶσι καὶ οἱ ἵπποι μας.

—Ἀρκεῖ νὰ μὴ εὐρεθῶμεν ἡπατημένοι, προσέθηκεν ὁ ταγματάρχης. Ἰππεύσε βραδέως καὶ ἠκολούθησε τὸν σύντροφόν του, ὅστις ἐπήγαινε κατ' εὐθείαν διὰ τῶν ἀγρῶν πρὸς τὸ τέρμα τῶν ἐλπίδων του, ὑποτονθαρίζων φαιδρῶς τὸ διαζούρεκ: *Gesz ze Polska nie zginiła* (ἡ Πολωνία δὲν ἐχάθη ἀκόμη).

Ἐπανεῖρον μετ' ὀλίγον ἂν εἶχον χάσει δρόμον ἐν τῷ δάσει. Ἀγρότης ἐπιστρέφων οὐκ ἔδε τοὺς ἐπιπροφύρησεν ὅτι τὸ χωρίον ἐξ οὗ ἤρχετο τὸ φῶς ὠνομαζέτο B. * * *, ὅτι ἔκειτο ἐπὶ τοῦ δρόμου τῆς Προμδεργης καὶ ἀνῆκε τῷ βαρὼνι τοῦ Γ....

—Ἐ λοιπόν! τί λέγετε, ταγματάρχα; ἀνεφώνησεν ὁ νέος ἀξιωματικός.

—Μὴ θέλῃς νὰ πιάσῃς τὸ κυνήγι πρὶν σῶρῃς τὰ δίκτυα, εἶπεν ὁ πρεσβύτερος. Βλέπεις ἐκ τοῦ ξενικοῦ ὀνόματός του ὅτι δύναται νὰ ᾔνῃ ἐχθρὸς τῶν Πολωνῶν. Ἴσως εἴνε Πολωνὸς ἐνγεγενημένος.

—Ἀλλὰ τρώγει τὸν ἄστον μας, διέκοψεν ὁ Ζδίσλας: πρέπει νὰ ᾔνῃ εὐγνώμων εἰς τὸ ἔθνος, ὅπου τὸν τρέφει.

Εἰς τὴν εἰσόδον τοῦ χωρίου, ὁ νέος ἀξιωματικός ἐκέντησε τὸν ἵππον του καὶ προσέβη τοῦ ἄλλου. Διὰ τῆς φαντασίας του ἐπλαττεν ἤδη ὠραιότατην εἰκόνα ὑποδογῆς.—Ἐβόλεπε τὸν κύριον τοῦ πύργου συγκεκινημένον μέχρι ἀκρόων, προσφέροντα αὐτοῖς τὴν φιλοξενίαν, προσκαλοῦντα αὐτοὺς νὰ συμμεθέξωσι τοῦ δείπνου του, ἐστεινῶντα μὲ τὸν καλλίτερον οἶνον τῆς οἰνοθήκης του, καὶ διατάττοντα ν' ἀνοιχθῇ ὁ σταυλὸς του διὰ τοὺς ἵππους των· τὴν δὲ ξανθήν καὶ γλαυκὴν πίδα κάρην τοῦ βαρῶνος ποιούσαν μετὰ τοῦ πατρός της τὰς φιλοφρονήσεις τοῦ πύργου.—Ὁ Ζδίσλας ἐτακτοποιεῖ ἐν τῇ κεφαλῇ του,

ἢν θὰ ἐλαμψε κατὰ τὴν ἀναχώρησιν διέλθῃσιν εἰς τοὺς ξενίσοντας αὐτοὺς, καὶ ἐφαντάζετο τὸν ἐνθουσιαστικὸν τῆς νέας κυρίας τοῦ πύργου καὶ τὴν συγκινητικὴν εὐλογίαν, ἢν θὰ τοῖς ἐδίδεν ὁ πατὴρ αὐτῆς τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν στιγμήν τῶν ἀποχαιρετισμῶν. Ταῦτα ὀνειροπολῶν εὐρέθη αἶφνης πρὸ τῆς οἰκίας, ἥς ἡ θεᾶ, ὡς καὶ πολυαριθμῶν ἀχυρώνων καὶ πολλῶν αυτοβολῶνων, ἠγγέλλε τὸ ὄλβιον τοῦ ιδιοκτήτου.—Ὁ ταγματάρχης, ὅστις ἐπήγαινε βραδέως, δὲν τὸν εἶχε φθάσει ἀκόμη, ὅτε ὁ νέος ἀξιωματικός ἐπέστρεψε πρὸς αὐτόν. Ἐστάθησαν ἀπέναντι ἀλλήλων, καὶ τὰ βλέμματά των συνεννοήθησαν, καὶ τοὶ μὴ εἰπόντων λέξιν.

—Τὸ προαίσθημά σας ἐγένετο σωτὴρ, εἶπε λυπηρὰ τῇ φωνῇ ὁ νέος ἵππεύς· ὁ μεγιστὰν εἴνε πολωνός, εἴνε πλούσιος, καὶ ἔχει κτίρια ἵνα θέσῃ ὀλόκληρον σύνταγμα, ἀλλ' εἴνε χαλυβδίνη καρδιά. Οἱ Προῦστοι τὸν ἐξεγεμάνισαν, δὲν εἴνε πλέον ἐκ τῶν ἡμετέρων. Μοὶ ἀπεποιήθη τὴν φιλοξενίαν, λέγων μοι ὅτι δὲν εἶχε θέσιν οὔτε δι' ἡμᾶς, οὔτε διὰ τοὺς ἵππους μας, καὶ μοὶ συνεβούλευσε νὰ ὑπάγω δύο λεύγας ἐντεῦθεν, ὅπου θὰ εὐρωμεν καλὸν πανδοχεῖον.—Κατὰ τὴν στιγμήν ταύτην ἡ βροντὴ, πρόδρομος τῆς θεᾶλλης, ἤρχισε νὰ βροντᾷ μακρὰν.

—Ἡ πανώλης νὰ πάρῃ τὸν βαρὼνα! ἀνέκραξε μετὰ μανίας ὁ πρεσβύτερος, ἡ κοῦκλα τρέφει τὸν στόμαχόν του μὲ φαγητὰ καὶ οἶνους ἐλλεκτούς, σωρεύει σωρούς χρυσοῦ δι' ὧν πληρῶσι προῖόντων οἱ καλοὶ χωρικοὶ τὰς ἀποθήκας του, καὶ ἐν τούτοις ἀπώθεῖ μετ' ἀδιαφορίας ἀπὸ τῆς θύρας του τὸν πτωχὸν καὶ τὸν δυστυχῆ.

Λέγων τὰς λέξεις ταύτας, ἤρχισε ν' ἀναθεματίζει ὅλην τὴν φυλὴν τῶν ὑπερφιλύτων, ἐν ᾧ ὁ νεώτερος ἐκρούειν εἰς τὴν πύλιν καλύβης, ἵνα ζητήσῃ τὴν φιλοξενίαν, διότι ἤρχιζε νὰ βρέχῃ καὶ οἱ ἵπποι δὲν ἤδύναντο πλέον νὰ βραδίωσιν.

Γέροντες ἦλθεν εἰς τὸ κατώφλιον τῆς πύλης, καὶ βλέπων ὅτι ἦσαν ἐξόριστοι Πολωνοί.—Ἐλθετε, ἐλθετε, ἀνεφώνησε, ἂν καὶ ὁ κ. Βαρὼν μας ἀπηγόρευεν αὐστηρῶς νὰ δεχόμεθα τοὺς κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ταξιδεύοντας Πολωνοὺς, σὰς προσκαλῶ ἐγκαρδίως νὰ διέλθῃτε τὴν νύκτα παρ' ἐμοί· ἀλλὰ συγχωρήσατε πτωχὸν χωρικόν, ἐν μόνον ἔχω δωμάτιον, ὅπου θὰ ὑποχρεωθῇτε, κύριοι, νὰ κατακλιθῇτε ἐπὶ τῆς ψάθης ὡς οἱ ἐμοί. Θὰ θέσω τοὺς ἵππους σας ἐν τῷ ἀχυρῷ καὶ θὰ ἔχητε γεωμήλα ψημμένα καὶ γάλα διὰ δείπνον, ἔστω καὶ νὰ ἐπληρώνα πρόστιμον, διότι παρέβην τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου μας.

—Ὁ Θεὸς δὲν θὰ ἐπιτρέψῃ τοιαύ-

τὴν ἀνοσιότητα, ἀνέκραξεν ὁ Ζδίσλας.

—Ἔσο ὁ ξενίζων μας ταύτην τὴν νύκτα, προσέθηκεν ὁ σύντροφός του, καὶ θὰ πληρώσωμεν εὐχαρίστως πᾶν ὅ,τι θελήσῃς νὰ μᾶς δώσῃς.

—Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν περὶ τούτου, ὑπέλαθεν ὁ γέρον· δόξα τῷ Θεῷ, ἔχω οἰκίαν καὶ τὰ πρὸς τὸ ζῆν, καὶ σεῖς εἰσθε τώρα πτωχοὶ ἐξόριστοι. Ἄν καὶ ὁ Προῦστος ἐκυρίευσεν ἡμᾶς, εἴμαι Πολωνός τῇ καρδίᾳ, καὶ θὰ συμπερισθῶ ὅλον τὸ ἔχειν μου μὲ καλοὺς συμπατριώτας μου.

Καὶ τῷ ὄντι εὗρον ἐν τῇ ταπεινῇ ἐκείνῃ καλύβῃ φιλοξενότατην ὑποδοχὴν· καὶ ὅτε ἤρξαντο νὰ δειπνώσι παρὰ τῇ ἐστία μετὰ τῶν τέκνων καὶ τῶν ἐγγόνων τοῦ γέροντος ὁ νέος ἀξιωματικός ἤρξατο τῆς διηγήσεως, ἢν εἶχε προτομᾶσαι στιγμὰς τινὰς πρότερον διὰ τὸν μεγιστᾶνα. Μετ' ὀλίγον ὁ καλὸς ξενίζων ἀφινόμενος εἰς τὴν εὐθυμὴν διάθεσίν του, ἐπανεφέρην εἰς τοὺς συνδαιτυμόνας γλυκαῖν οἰκιδρότητα· αἱ λύπαι διεκόπησαν, καὶ ὁ νέος ἵππεύς ἐψάλλε τὰ ἐθνικὰ ᾄσματα, ἅπερ τόσον ἠγάπα, καὶ ὡν τὸ θέλημα κατῴρθεως μάλιστα νὰ οἰκιδρύνῃ κατὰ διαλείμματα καὶ τὰ πρόσωπον τοῦ ταγματάρχου, ὅστις μ' ὅλα ταῦτα διέμεινε σιωπηλὸς καὶ σύννους.

(Μετάφρασις) ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΛΕΙΝΙΟΥ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ἵψηλότης.—Κατὰ πρῶτον ὁ τίτλος ἱψηλότητος ἐδίδετο εἰς τοὺς ἐπισκόπους τὸν δέκατον τρίτον, δέκατον τέταρτον καὶ δέκατον ἑμπτὸν αἰῶνα, ἢ το τίτλος κοινὸς τῶν βασιλέων. Μόνον ἀπὸ Φραγκίσκου τοῦ Α'. οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας ἀφῆκαν αὐτὸν, ὅπως λάβωσι τὸν τῆς μεγαλειότητος, ἀνέκοντα πρότερον εἰς μόνον τὸν αυτοκράτορα. Τὸ 1576 ὁ δήμαρχος καὶ αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ τῆς Ῥοσέλλης προσεφώνησαν διὰ τοῦ τίτλου ἱψηλότητος τὸν πρίγκηπα Κονδῆ, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν αὐτήν. Ἀπανεμήθη ὡσαύτως τὸ 1583 εἰς τὸν δούκα Ἀνζού, κληθέντα κυβερνήτην παρὰ τῶν πολιτειῶν τῆς Φλάνδρας. Ἀλλὰ μόνον κατὰ τὸν δέκατον ἑβδομὸν αἰῶνα ἡ ἐθιμοταξία τῆς αὐλῆς ἀπένευμεν ὀριστικῶς τὸν τίτλον ἱψηλότητος εἰς τοὺς ἐξ αἵματος πρίγκηπας. Ἡ χρονολογία 1628 ἀποδίδεται παρὰ τινων συγγραφέων εἰς τὸ γεγονός αὐτό· δύναται ὅμως ν' ἀναβιβασθῇ εἰς ἐποχὴν ἀρχαιοτέραν. Τὸ 1630 ὁ Γάστρων τῆς Λορραίνης, ἀδελφὸς τοῦ Λουδοβίκου II., προσέθετο τὸ ἐπίθετον γαλιηροσύνης εἰς τὸν τίτλον τῆς ἱψηλότητος. Τὸ 1631 ἠλλαξέ τοῦτο διὰ τῆς βασιλικῆς ἱψηλότητος καὶ τὸ 1632 ὁ πρίγκηψ Κονδῆ ἔλαβε τὸν τίτλον γαλι-